

1967-06-27

AFSENDER

Johanne Christine Larsen

MODTAGER

Laura Warberg Petersen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Da

Dateringsbegrundelse:

Datoen er skrevet øverst s. 1

Generel kommentar:

Johanne C. Larsen døde i 1972.

Det vides ikke, hvilket gravsted man ser på fotografiet.

Omtalte personer:

Adolph Larsen

Laura Warberg

Arkivplacering:

Kerteminde Egns- og Byhistoriske

Arkiv, BB202

Trykt udgave:

Nej

Proveniens:

Testamentarisk gave til Østfyns

Museer fra Laura Warberg Petersen

DOKUMENTINDHOLD

Johanne C. Larsen mærker åndsevnerne svigte, så hun skriver et afskedsbrev. Hun fortryder, at hun beklagede sig så meget til sin egen mor. Laura/Bibbe er en kærlig og god datter, og Johanne beundrer hende og vil sige hende tak.

TRANSSKRIFTION

[På kuvertens forside:]

Til Bibbe efter min Død.

[Skrevet på kuvertens bagside:]

Husk, lille Bibbe, at husk hvis jeg skulde dø snart og uventet saa maa du glæde dig paa mine Vegne – tænk paa hvad jeg har sluppet for af Alderdoms Lidelser

November

[I brevet:]

27-6-1967.

Kæreste lille Bibbe!

I de sidste Par Maaneder har jeg mere og mere mærket Aandsevnernes Svigten, saa jeg maa hellere gøre Alvor af at skrive et lille Afskedsbrev til dig.

Du ved ikke, hvor ofte jeg har tænkt angerfulde Tanker, fordi jeg ikke var sødere mod Mor, end jeg var. Altid beklagede jeg mig til hende (du ved, der var nok at beklage sig over) uden at tænke paa, hvor det maatte være svært for hende at høre paa. Ak ja, Bibbe, den Egoisme – og kun tænke paa mig selv – jeg har været et ringe Menneske, men det har altid kvæget mig at læse det Brev, du skrev til mig paa en af min Fødselsdage paa Lindøgd, skønt jeg godt vidste, du kun saa paa een af mine Sider. Dette var vist en løjerlig Begyndelse paa et Afskedsbrev, men det var fordi jeg tænkte paa, hvad du vil føle, naar jeg en Gang ikke er mere og derom skulde dette Brev handle.

Hvis du til den Tid vil se retfærdigt paa dig selv, saa vil du vide, at du intet har at angre overfor din Mor. Maaske findes der et eller andet Sted her paa Jorden Døtre, som er lige saa gode Døtre som du - mod deres Mødre, men bedre – umuligt. Jeg skriver dette Brev om Middagen, naar Fatteren hviler sig. Senere mere

Mandag 16 Oktober 1967. Vi var i Aftes – nej, jeg alene, Fatteren har haft Gulsot – hende hos Jer og vi fik Lejlighed til at snakke lidt; bl.a. kom du ind paa, at du saa tit knugedes af, at du var saadan et ringe Menneske. Jeg undredes! Hvor maa du forlange meget af dig selv! For mig at se, er du et stort Menneske, og jeg har lært umaadelig meget af dig; i mange Aar

betragtet dig som Autoritet paa saa mange Omraader, maaske især for den forstaaende Maade, hvorpaa du altid bedømmer dine Medmennesker.

Jeg tænker somme Tider paa den unge Mand, Far traf, som sagde om Folk paa Jeres Egn: De siger, hun (du) er saa god – en hel Egn vidste det. Jeg har i mange Aar vidst, at du var kommen viden frem paa – den "ældgamle Vej, (som Menneskeheden vandrer ad) mod Fuldkommenheds lysende Stjerner" – end jeg det er derfor jeg har følt dig som Autoritet. 13. Dec. 67. – (Igen er der gået lang Tid, men jeg har da endnu lidt Aandsevner tilbage.)

Men det er jo ikke alene Autoriteten, det drejer sig om. Først og fremmest maa jeg skrive om dine Følelser over for mig;

Tak for al din Kærlighed! Den har forsødet min Alderdom, der jo ikke altid er saa let, naar man mærker, at Evnerne svinder.

Ja, det er jo egentlig det, dette Brev skulde handle om fra først til sidst:

Tak for al din Kærlighed! Den har været stor, inderlig, opofrende!

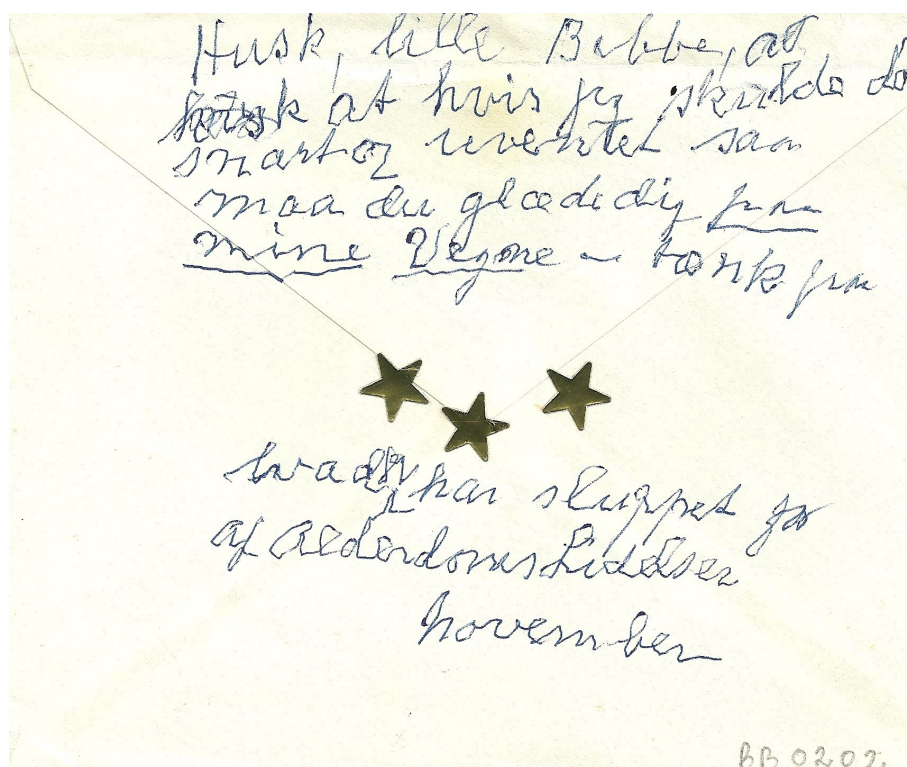
Nu maa du ikke være for ked af det. Her hvor jeg er nu, vil jeg nok kunne mærke, om du gør mig den Glæde at være glad og have lykkelige Aar. Igen Tak fra Mor.

[Vedlagt i kuverten et foto af et nyt gravsted med følgende tekst på bagsiden:]

Mors gravsted.

Dette er skrevet, tirsd. d. 23. nov. 1904. Vejret er forholdsvis godt, dog kun lidt sol, meget lidt.

Til Bibbe efter min Død.

21-10-1907.

Kæreste lille Bibbe!

I de sidste Par Maanedes har j mere og mere
mærket Andes evnernes Frigten, saa j ma
hellere gaa Alvor af at skrive et lille Afskeds-
brev til dig.

Du vet ikke, hvor ofte j har tanket
angrfulde Tanker, fordi j ikke var sødere
mod Mor, end j var. Altid beklager j mig
til hende (du vet, der var nok at beklage sig over)
uden at tanke paa, hvor det maatte være
svært for hende at høre paa. Ak ja, Bibbe,
den egoisme- og kün tænke paa mig selv - j
har været et ringt Menneske, men det har
aldrig tvaget mig at læse det Brev, du skrev
til mig, paa en af mine Fødselsdage paa Lindøgd.
skönt j godt vidste, du kün saa paa een
af mine Sider. Dette var vist en løjelig Begyn-
delse paa et Afskedsbrev, men det var fordi j
tankte paa, hvad du vil føle, naar j en Gang
ikke er mere og derom skulde dette Brev handle.

Hvis du vil den Tid vil sekretfærdigt paa dig
selv, saa vil du vide, at du vist har at angre
overfor din Mor. Maaske findes der et et andet
Sted her paa Jorden Datre, som er lige saa godt
Datre som du - mot dens Moder, men bedre
sammiligt. J skriver dette Brev om Middagen
saa Fæteren skriver sig. Senere mere

BB0202

Mandag 16 Oktober 1867. Vi var i Aften - nej, jeg alene,
Fatteren har haft Sultot - herre hoojer og vi fik
Lejlykt til at snakke lidt, h.l.a. kom du ind paa,
at du saa til berøgedes af, at du var saadan et
ringt Mennecke, jeg ændredes! Hvor man du for-
langte meget af dig selv. For mig at se, er du et stort
mennecke, og jeg har lært umiddeligt meget af dig;
i mange Aar betragtet dig som Autoritet paa saa
mange Omraader, maaske især for den forstaaende
Maade, hvorpaa du altid bedømmer dine Medmennecker
Jeg tænker somme Tider paa den unge Mand, Far traf,
som sagde om Folk paa Jeres Egen; De siger, him (de) er
saa god - en hel Egn vidste det, jeg har i mange
Aar vidst, at du var kommen videre frem paa
den, "aldgammle Vej, som Menneckhedens vandret af
mod Fjæd kommen heds lysende Stjerner" - end jeg
det er derfor jeg har følt dig som Autoritet.

17. Dec. 67. Egen er der gaet lang Tid, men jeg har
da endnu lidt Landsener tilbage!

Men det er jo ikke alene Autoriteten, det drejer
sig om. Forst og fremmest maa jeg skrive om
dine Følelser her for mig.

Tak for al din Kærlighed! Den har froset
min Alderdom, der jo ikke alene er saa let, naar
man ønsker, at Generne seinder.

Ja, det er egentlig det, dette Brev skulde handle
om fra først til sidst: Tak for al din Kærlighed!
Den har været stor, inderligt, opafrende!

Nu maa du ikke være for bød af det. Her hvor jeg
er nu, vil jeg ikke kunne mærke, om du gør mig den
Gæde at være glad og have lykkeligt Aar.

Egen Tak fra Mor.

**KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE**

NY CARLSBERGFONDET

Mars gravsted.

Dette er skrevet, tirsd.
d. 23 nov. 1904.

Vejret er forholdsvis
godt, dog kun lidt sol.
meget lidt.

B B O R O R